

Jaume Invernón i Forn

Un pastor

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2019

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2019-P-R-0303-0242

© del text: Jaume Invernón i Forn

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Jaume Invernón i Forn

Un pastor

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2019

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2019-P-R-0303-0242

JAUME INVERNON I FORN

Nascut l'any 1954 a Ponts. Poeta. Va començar a escriure versos als anys setanta. Autodidacta.

Membre fundador, l'any 1977, de la revista *Portaveu*, de Ponts, ha estat en aquesta publicació on hi han vist la llum alguns dels seus poemes. Actualment és membre en actiu del jurat del concurs de poesia Josep Grau dels premis Homílies d'Organyà.

Ha participat en recitals i ha estat guardonat en diversos certàmens literaris obtenint la Flor Natural (2018) i l'Englantina (2015) als Jocs Florals de Calella. El premi Josep Fàbregas – Vila de Sallent (2017). Premi Vall de Llavansa i Tuixent de poesia (2017) modalitat tan-kas. Premi Víctor Alaris (2017) a Cubelles. Primer premi al Centre Cívic Selves i Carner de Manresa (2017). Al 2016 Accèsit a la XII biennial literària de Rodonyà (Tarragona). Al 2014 a Palafrugell, el primer premi del 18è recull de poemes del Amics de la poesia, en la seva 21 trobada. Premi Pere Badia, de poesia (2013) a Torredembar-

ra i finalista al XII certamen de poesia breu d'Olot. El 2009 menció honorífica al concurs Pepi Pagés, organitzat per Oncovallés Poètic, sota el lema «Convivre amb la malaltia». El 2007, finalista al VII Certamen de poesia breu d'Olot i el 2006 el primer premi al 1er, concurs de poesia nadalenca Alba Nadal de Cunit (Tarragona).

Poemaris publicats

Suposadament, avui, t'havia d'escriure un poema. Poemari per a Griselda. (2009) Garsineu Edicions. Tremp.

Atles d'un present. Premi Pere Badia – (2015 edició, Ajuntament Torredembarra).

Pors. (2018) Témenos Edicions.

Antologia Poetes de Ponent (de la Renaixença als nostres dies). Edició de Jaume Pont i Jordi Pàmias (2019) Pagès editors – Lleida.

Seleccionat el 2018, amb panell individual, per a l'exposició itinerant «La veu de la Terra – La Noguera».

El poemari *Un pastor*, de Jaume Invernón i Forn, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XLIII Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2019. En foren jurats Miquel Bezares Portell, Gabriel Janer Manila (absent), Joan Montserrat Sastre i Miquel Serra Roig.

Un pastor

*«No moren, no moren, no moren mai
les veus dels morts que em criden a trenc d'alba...»*

Sebastià Alzamora, *La netedat*.

Un pastor

És bo de dur al sarró
retalls de temps
—diu el pastor—,
per si la pressa afua
fer-li engany.
I ho és, també, de bo,
portar-hi mots a manats,
per acarar el silenci
de tu a tu,
i combatre'l, si cal,
sense deixar res a l'atzar.

Per no oblidar l'itinerari
que hi mena és necessari,
—continua dient—,
collportar la dignitat de ser
el que un és,
i deixar que l'esguard
faci fira del que contempla,
perquè així ho mana
la llei de la solitud.

També diu que cal prendre costum
i fer-ne propòsit de les mans,
perquè només conreïn
treball i carícia, tostemps,
i no l'emcuny furient
de tempestes en la pell.

Tot això ho diu un pastor
mentre reposa amb el gos,
fidel oient,
i el trafegós ramat herbeja
per al remugar de la nit.

Jo ho he sentit, tot passejant
pels versos d'un poema,
i el vent també.

Déus i deesses

Sovint, déus i deesses,
s'asseuen amb mi, silencis,
per admirar, embadalits, la vida.
Però no creguis que tot és alba,
amic meu,
que més d'una vegada
tal com venen se'n van,
deixant buit el paisatge.

Sort que et tinc a tu,
gos sense nom,
sempre escoltant-me!

No t'has adonat que hi ha dies
que et parlo de no res
i és com si ho fes de tot?

Són els dies negats al vers,
aquells que acaben perduts
en l'àmbit de l'oblit.

Acluca els ulls, el pastor

Acluca els ulls, el pastor,
per enganyar la mort.
Sospita que la hi té votada,
però la feina és tanta
amb el ramat,
que no pot
morir-se ara.

El gos ho sap
i bordant-la
la mena
i l'atura a la pleta.

Així és com la mort,
tan viva ella,
es mor lentament,
en l'espera.

Igual que alguns dies,
tediosos,
esperen un punt en el cel,
que consenti la cloenda del bosc.

Com d'un poema
el punt final.

La pedra

Tan fort ha llançat la pedra,
el pastor,
i amb tant d'enuig,
que se n'han dolgut el vent
i l'aigua del rierol,
en l'acollida.
Volia nuar l'ombra de les busques,
deturar l'instant que empeny al futur,
que arrossega al passat.
I s'ha sentit traït de present.

Tolerar el misteri de l'escapada
és aprendre a estar més viu,
però no sempre és fàcil, l'assignatura,
i ell, avui, la sap suspesa.

El gos, savi, s'allunya,
capcot i pensatiu,
perquè coneix el missatge
del roc en l'embranchida.
Deixa caure els ulls
advertint l'amo, amb la mirada,
que el temps no es pot deixar tancat a la borda,
com el ramat,
car s'esmuny sense treva.

Jo he vist la pedra
al fons del riu d'un poema
i, encara, té
el senyal de la ràbia.

El nom

—Algun dia ha de venir
que ja no sigui el xiulet el reclam
per a fer-te manades, com ara
—deia el pastor al seu gos d'atura—.
Et cridaré amb un nom, el teu.
Perquè igual que els dies el tenen
i les flors i les muntanyes i els rius,
a tu caldrà, també, escollir-te'n un,
i demanar perdó
per no haver-ho fet abans.

Així li ho deia, el pastor,
agrint al ca que amb la seva bordada
fes fugir els fantasmes
que l'engrescaven a l'afany
de la fondària dels barrancs,
del somni fosc,
on dulers i rabadàs
el deixaven sense ramat,
i sense casa i sense nom.

De vegades, jo també sento
bordar un gos
advertint-me del perill
d'una pàgina plena
de negres gargots.

El pastor va al mercat

Enfilo, lent, el carrer del mercat,
ullant parades, ensumant verdura.
Escolto atent el marxant que m'atura,
camisa en mà, venent-m'ho tot barat.

M'acosto, caut, al tractant i al ramat
i a una que em diu el que el futur m'augura.
Camino sol, jo i la meva figura,
però feliç, de tant que em sé estimat.

Qui em diu adéu, qui em petoneja galtes,
qui em do la mà..., tot és un benvoler.
Així la vida es conforma, senzilla,

i es curen, fàcil, les hores malaltes
d'uns pensaments que em tenen presoner
al món secret d'una blanca quartilla.

